

sige, et Aar maaske. Men inden denne Difference er borte, bliver der et Problem tilbage, der gør, at man ikke alene ved at følge den Vej, som Venstres Ordfører pegede paa, nemlig Lønningernes øjeblikkelige, omgaaende Nedsættelse, kan komme til en endelig Løsning af hele det Spørgsmaal, der er opstaaet gennem den baade uvillede og forcerede Kroneopgang, som vi nu en Gang er nødt til at følge, men som vi dog ikke i den Grad kan følge, at vi kan vende op og ned paa alle bestaaende Forhold her i Landet. Thi hvis det Krav skulde opfyldes, som Venstres Ordfører nu saa stærkt gør sig til Talsmand for, betyder det, at de bestaaende Overenskomster, der med saa store Vanskeligheder og under saa bitre Kampe blev etableret sidste Sommer, og hvorefter Lønningerne reguleres efter Pristallet, det samme Pristal, hvorefter ogsaa Statens Lønninger reguleres, skulde slaas i Stykker. Jeg ved ikke, hvem der tør tage Ansvaret for at gøre dette. Jeg tror, at den, der vilde forsøge herpaa — hvis man da ikke ad frivillig Vej fra begge Sider kunde komme til en Forstaaelse i saa Henseende — vil paatage sig et overordentlig stort Ansvar. Og jeg tror ikke, at Konsekvensen vilde blive nogen Forbedring, hverken af Kronen eller af Samfundets økonomiske Status overhovedet.

Men dertil kommer noget, der er endnu vigtigere, nemlig at den danske Lovgivning, tiltraadt fra alle 4 Partier, som jeg før nævnte, har erkendt, at Samfundet overfor Arbejdsløsheden har en Understøttelsespligt. Det kan ikke nytte at skjule det, at vil man følge den af Venstre angivne Vej om alene at lade Krisen løses ved Nedgang i Lønningerne uden at følge hverken den Vej, som nu den høje Regering foreslaar med Tilskud, eller den anden ulige naturligere og mere effektive Vej, som den konservative Politik har paapeget gennem midlertidige Krisetoldsatser, vil man støde paa den Omstændighed, at en Understøttelsespolitik som den, der er fastlagt, selvsagt maa virke bremsende paa hele dette System. Naar man har forpligtet sig til Understøttelse, har man forpligtet sig, og saa ligger der allerede heri en vis Bremse paa Lønnedgangen. Det er ganske klart.

Hvis man vil tale ganske rent og aabent, maa man altsaa, hvis man vil tage de fulde Konsekvenser af den Vej, Venstre peger paa, gaa til at sige, at der, for overhovedet at faa Krisen gennemløbet saa hurtigt som muligt, ikke maa ydes noget til Understøttelse, saa suspenderer vi al Lovgivning om Understøttelse og ophæver ogsaa de store Overens-

komster mellem Hovedorganisationerne, saa staar vi fuldkommen frit, og saa kommer Faldet hurtigt. Det vil saa vise sig, om det virkelig bliver til Gavn for Samfundet i sin Helhed; men jeg vil tilføje for mit eget Vedkommende, at det vil vistnok ogsaa vise sig at medføre ganske andre og indviklede Konsekvenser, som jeg ikke har Lyst til andet end blot at antyde her.

Jeg mener derfor, at det rent negative Standpunkt overfor Krisen kan lyde godt, det kan ogsaa have en ikke ringe Berettigelse, men at tro, at man kommer gennem Krisen uden at gaa til positive og gennemgribende Foranstaltninger, maa man ikke.

Og der er jo her den store Forskel mellem Industri og Landbrug, at Landbruget trods alle sine Tab og trods alt, hvad det maa gennemgaa — og det er ganske sikkert svære og vanskelige Tider for Landbruget —, nu en Gang, takket være Forholdenes Natur, ikke har den frygtelige sociale Achilleshæl, der ligger i Arbejdsløsheden, at drages med. Den industrielle Produktion her i Landet, og ogsaa den haandværksmæssige, har den store Fordel, at den kan give Beskæftigelse til en stedse større Del af Befolkningstilvæksten, men som en særlig Betaling for den Mission, den saaledes kan paatage sig, har den ogsaa den Skyggeside, at den i Krisetider frembyder den store sociale Ulykke at afbøde Arbejdsløsheden. Men overfor denne Arbejdsløshed har Rigsdagens samlede Partier, det danske Samfund, forpligtet sig til en vis Afbødning gennem Understøttelse. Saa længe dette System bestaar, maa man derfor tage Forholdene, som de ligger, forskelligt i de to Erhverv, og indrette sig derefter.

Jeg har til Slutning blot endnu et Par Bemærkninger at gøre overfor Socialdemokratiets Ordfører, det ærede Medlem Hr. Trier. Det ærede Medlem styrtede sig noget umotiveret ud i en Glæde over en Nytaarsoversigt, som det statistiske Departement har bragt over det danske Erhvervsliv. Nu vil jeg straks sige, at jeg har den største Respekt og Højagtelse for vort statistiske Departement, jeg betragter det, hvad Tal og Statistik angaar, som overordentlig dygtigt og velleddet, et af de bedst organiserede, der findes i de Lande, vi nærmest kan sammenlignes med. Men jeg vilde ønske, at Departementet, ogsaa til Gavn for sig selv, vilde afholde sig fra Profetier. Saadanne Profetier er Departementet kommet ind paa; det var inde derpaa i Fjor i en Nytaarsoversigt, og det har i Aar være inde paa samme Vej.

Det ærede Medlem Hr. Trier henviste